

Opstel HAVO-5 Oud Zandbergen: 1979

Op deze aarde, waar altijd wel ergens gevochten wordt en vermoord;
"Hanny Michaels, Onvoorzien."

Iemand of iets schijnt het leven opgeroepen te hebben en heeft het op aarde gezet. Dit eerste leven werd in een paradijselijke vorm beleefd en geleefd. Er heerste vrede tussen mens en dier. Totdat de mens, die op aarde was gezet met een tweezijdig karakter, haar woord brak en daarmee ook het paradijselijke leven. De mens verspreidde zich over de wereld, vermenigvuldigde zich en probeerde voor zichzelf een paradijselijk leven in te richten naar eigen wil en wens. Elk menselijk individu heeft een eigen wil en wens gevormd en opgebouwd door herinneringen aan het paradijselijk leven. Ieder mens heeft zijn of haar leven tot ontplooiing kunnen brengen op een bepaald plekje op deze aarde. Deze ontplooiingplekjes, gevormd naar menselijk inzicht en gebaseerd op een paradijselijke achtergrond, wilden elkaar nogal eens overlappen. Waardoor je een lapjes paradijs krijgt, waarin je niet op een andermans grondje mag stappen of er vallen klappen. Achter zijn rug om met een ander aanpappen en dan samen op zijn grondje stappen is ook niet dapper. De één wil paradijselijk geluk en liefde, maar zoekt deze buiten zichzelf, en zijn plekje op deze aarde. Zij kan in een materiële vorm gezocht worden doordat hij of zij het paradijselijke leven nog steeds tastbaar acht. Een ander zoekt het paradijs in zichzelf in de niet tastbare zin en denkt daardoor dichter bij het paradijselijke leven te zijn. Hierbij kan het paradijs visueel geprojecteerd worden in eigen geest en draagt daardoor het paradijs altijd bij zich. Maar ook het visueel gevormde paradijs verschilt van mens tot mens, maar blijkt toch plooibaarder te zijn dan een paradijs in materiële zin. De niet-tastbare geest is helder voor hen die hem bezitten, maar ook zij kan gekwetst worden, vervormen en zelfs verdwijnen. Ieder mens vormt in zijn leven een beeld van het leven, welk pas zichtbaar wordt aan het einde van zijn leven. Je blijft je hele leven botsen tegen je soortgenoten, doordat een ieder haar eigen projectiebeeld heeft van het leven. Als twee mensen, een man en een vrouw, hetzelfde projectiebeeld hebben gevormd en ze overlappen elkaar tegelijkertijd, dan zullen die twee beelden, eh! Mensen zich versmelten tot één. De mens zoekt dus eigenlijk een mens met hetzelfde projectiebeeld om gezamenlijk weer het paradijs te herleven, hierbij stappend op anderen, die hun beeld vertroebelen. Alles overlapt elkaar en overstapt elkander, maar je moet het verband zien en de totaliteit waarin het geplaatst is.

Frank A. Landsman